

Édes

Rózsaszín pillecukor a hazugság.
Ásóval megbolygatott bogarakként,
Szádból fekete vérrögök potyognak, a szavak.

Fényérzékeny, másnapos pupilla a nap.

Melletted ébredni. Ezt akartam.
Nem szeretsz.
Kávédba ejted az édesítőszer-holdat.

Szűz

Mint egy betegség íze,
A dugult fül csöndje,
Állandósultál bennem.

Hangyákként érzékeljük egymást,
Finom kis alkatrészeinken
Vegigzizeg az üzenet.
Hogy még nem,
De úgy lesz.

Hogy te+én,
Mintha elsüllyedt város falába vésve,
Te+én,
Kutyák szőrébe simogatva,
Kétéltűek kopolyúiba lihegve.

Ebből nem lesz héjanász,
Én csak azt ismertem eddig.
Bánj velem úgy,
Mint érintetlennel.

Asszony

Szukaszagú, kiégett szemű.
Aljassága frissen ölt szarvas bőre,
Beterít, meleg.

A plafonról rámászsizma lóg,
Akasztott ember lába.
Egerek cincognak,
Vagy hús olvad a hűtőben.

Neve nincs, mégis szólít.
Más-más alakban jön
És gombokat varr éjszakám himlőhelyeire.